

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 341/2010-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. septembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti R., s. r. o., B., zastúpenej advokátom D. T., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Okresným súdom Bardejov pod sp. zn. 3 Rob 46/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti R., s. r. o., **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. augusta 2010 osobne do podateľne doručená sťažnosť spoločnosti R., s. r. o., (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej

len „dohovor“) v konaní vedenom Okresným súdom Bardejov (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 3 Rob 46/2010.

Zo sťažnosti vyplýva, že 12. apríla 2010 podala sťažovateľka ako žalobkyňa žalobu proti obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „žalovaná“), o zaplatenie sumy 9 234,05 € s prísl. Právnym titulom uplatnenej pohľadávky bolo dopltenie ceny diela. Závazok bol zo strany žalovanej aj písomne uznaný, čo sa týka dôvodu a výšky. Dňa 1. júla 2010 bola právnenému zástupcovi sťažovateľky doručená výzva okresného súdu z 28. júna 2010 na úpravu žalobného petitu v časti týkajúcej sa príslušenstva istiny. K tejto výzve zaujal právny zástupca stanovisko ešte toho istého dňa. Dňa 22. júla 2010 bol doručený platobný rozkaz okresného súdu sp. zn. 3 Rob 46/2010. Podľa okresného súdu platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 7. augusta 2010.

V Obchodnom vestníku č. 121/2010 z 24. júna 2010 bolo uverejnené uznesenie Okresného súdu Prešov sp. zn. 1 R 5/2010, ktorým bola povolená reštrukturalizácia žalovanej a za správcu bola ustanovená Ing. E. O. Zároveň boli veritelia vyzvaní, aby v lehote 30 dní od povolenia reštrukturalizácie prihlásili svoje pohľadávky.

V zmysle § 118 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze“) súdne a rozhodcovské konania o pohľadávkach, ktoré sa v reštrukturalizácii uplatňujú prihláškou, sa povolením reštrukturalizácie prerušujú; tieto nároky možno uplatniť voči dlžníkovi len spôsobom podľa § 120 ods. 1 a § 124 ods. 4 zákona o konkurze. Napriek tomu, že Okresný súd Prešov 24. júna 2010 povolil reštrukturalizáciu žalovanej, okresný súd neprerušil konanie tak, ako mu to ukladá zákon, a aj po povolení reštrukturalizácie žalovanej ďalej konal, pričom sťažovateľku 28. júna 2010 vyzval na úpravu žaloby a 8. júla 2010 vydal platobný rozkaz doručený 22. júla 2010, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 7. augusta 2010. Pritom okresný súd nevydal žiadne uznesenie, ktorým by prerušil konanie. V súčasnosti už takéto uznesenie ani nemôže vydať, keďže konanie je právoplatne skončené. Sťažovateľka sa plne spolieha na základnú zásadu platnú pre činnosť súdu, a to zásadu iura novit curia (súd pozná právo) a nemala

preto žiaden dôvod skúmať, či vo vzťahu k žalovanej bolo povolené konanie v zmysle zákona o konkurze. Okresný súd si pritom v súlade s uvedenou zásadou musel byť vedomý účinkov, ktoré výklad § 118 ods. 4 zákona o konkurze vyvoláva vo vzťahu k procesnoprávnemu, resp. hmotnoprávnemu postaveniu nositeľa základných práv a slobôd, teda v danom konkrétnom prípade sťažovateľky.

Podľa názoru sťažovateľky vo vzťahu k žalovanej nemôže prebiehať žiadne konanie, ktoré by malo byť prerušené, okresný súd napriek tomu riadne konal.

Uvedeným postupom okresného súdu došlo k porušeniu označených práv sťažovateľky podľa ústavy a dohovoru. Ide o zjavnú svojvôľu pri výklade a aplikácii dotknutých ustanovení, a to najmä ustanovenia § 118 ods. 4 zákona o konkurze v spojení s ustanoveniami § 103, § 167 ods. 1 a § 111 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Postup a rozhodnutie okresného súdu priamo zasahuje do práva sťažovateľky na súdnu ochranu. Sťažovateľka mala plnú dôveru v správne a efektívne konanie súdu rešpektujúce základné princípy spravodlivého procesu. Faktickým dôsledkom postupu okresného súdu bolo, že sťažovateľka si v stanovenej lehote neprihlásila svoju pohľadávku v reštrukturalizačnom konaní voči žalovanej, čím de facto aj de iure stratila možnosť uspokojenia v rámci reštrukturalizačného konania.

Sťažovateľka navrhuje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy a dohovoru v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 3 Rob 46/2010 s tým, aby bol platobný rozkaz z 8. júla 2010 zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie. Požaduje tiež priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 10 000 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia advokátom.

Z platobného rozkazu okresného súdu č. k. 3 Rob 46/2010-23 z 8. júla 2010 vyplýva, že žalovaná bola zaviazaná zaplatiť sťažovateľke sumu 9 234,05 € s úrokmi z omeškania a trovami konania. Platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 7. augusta 2010.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa názoru ústavného súdu nie je v jeho právomoci o merite podanej sťažnosti konať a rozhodnúť.

Ako to vyplýva z citovaného ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, ak poskytovanie tejto ochrany nie je v právomoci všeobecných súdov. V danom prípade z dôvodov uvedených nižšie právomoc poskytnúť ochranu označeným základným právam sťažovateľky vyplývajúcej z ústavy a dohovoru prináleží okresnému súdu, čím je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu.

Z doložky právoplatnosti, ktorou okresný súd opatril platobný rozkaz, vyplýva, že okresný súd považuje platobný rozkaz za právoplatný a vykonateľný, a to dňom 7. augusta 2010.

Doložka právoplatnosti je úradným osvedčením príslušného všeobecného súdu o tom, že jeho rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, resp. vykonateľnosť. Samotná doložka teda nemá povahu rozhodnutia, ale iba úradného osvedčenia určitej právne významnej okolnosti. Povahu rozhodnutia má totiž samotný platobný rozkaz.

Z dosiaľ uvedeného vyplýva, že doložka právoplatnosti nie je nemenná a možno ju v prípade potreby opraviť, resp. ju zrušiť, pokiaľ sa dodatočne ukáže, že okolnosti v nej osvedčené nezodpovedajú skutočnosti.

Sťažovateľka podľa všetkého správne poukazuje na to, že v čase vydania platobného rozkazu a jeho doručenia účastníkom konania bola už povolená reštrukturalizácia žalovanej, hoci podľa § 118 ods. 4 zákona o konkurze sa povolením reštrukturalizácie prerušujú konania o pohľadávkach, ktoré sa v reštrukturalizácii uplatňujú prihláškou.

Naproti tomu sa sťažovateľka, ako sa zdá, mylí, keď tvrdí, že za daného stavu bolo povinnosťou okresného súdu konanie o jej návrhu na vydanie platobného rozkazu prerušiť, pretože z formulácie ustanovenia § 118 ods. 4 zákona o konkurze možno skôr vyvodit', že k prerušeniu tam označených konaní dochádza priamo zo zákona momentom povolenia reštrukturalizácie, teda bez toho, aby konajúci súd musel v každej takejto veci vydať uznesenie o prerušení konania. Tomu nasvedčuje aj ústavnému súdu známa rozhodovacia prax všeobecných súdov.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti možno vychádzať z toho, že povolením reštrukturalizácie žalovanej došlo ex lege k prerušeniu konania o žalobe sťažovateľky. Za tohto stavu má sťažovateľka aj v súčasnosti možnosť upozorniť okresný súd na skutočnosť, že k vydaniu platobného rozkazu a k jeho doručeniu došlo po povolení reštrukturalizácie žalovanej, a teda po prerušení konania. Zároveň môže vyzvať okresný

súd, aby znovu posúdil, či za takéhoto stavu je možné považovať doručenie platobného rozkazu účastníkom konania za platné a účinné a či teda mohol platobný rozkaz (bez platného a účinného doručenia) nadobudnúť právoplatnosť a vykonateľnosť.

Možno uzavrieť, že sťažovateľka dosiaľ nevyčerpala všetky účinné prostriedky nápravy namietaného porušenia svojich práv, pričom ešte stále má možnosť existujúci prostriedok uplatniť. Preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľky má v súčasnosti okresný súd, čím je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. septembra 2010